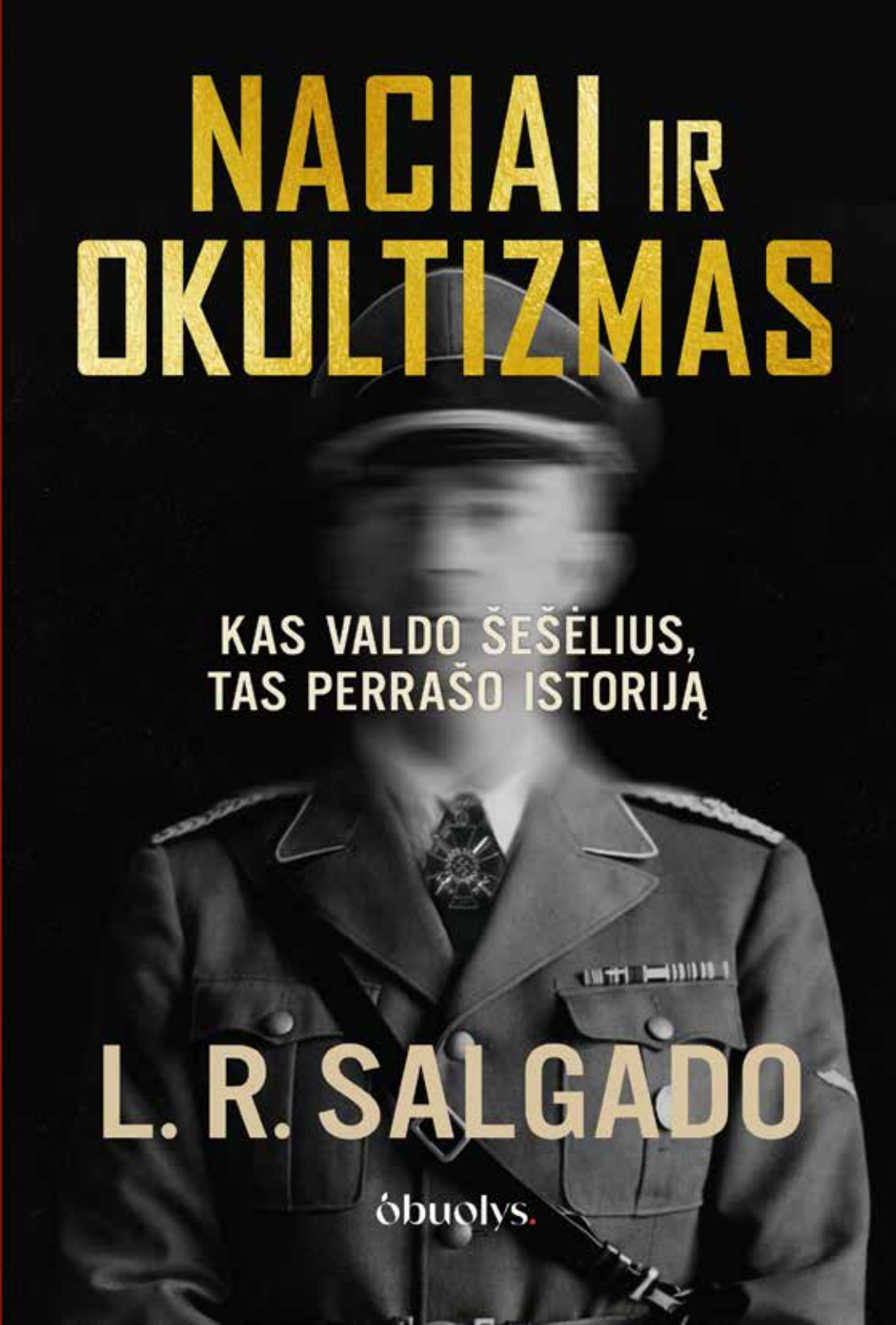

NACIAI IR OKULTIZMAS

KAS VALDO ŠEŠĖLIUS,
TAS PERRAŠO ISTORIJĄ

L. R. SALGADO

óbuolys.

L. R. SALGADO

NACIAI IR OKULTIZMAS

**KAS VALDO ŠEŠĖLIUS,
TAS PERRAŠO ISTORIJĄ**

Iš anglų kalbos vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

SALGADO ARCHYVAI

*Faktai patikrinti remiantis moksliniais šaltiniais;
žr. dokumentų sąrašus kiekvieno skyriaus pabaigoje*

IVADAS

TAMSOS SIMBOLIS

Pirmas dalykas, kurį turėtumėte žinoti apie Juodąją Saulę, yra tai, kad ją sukūrę vyrai niekada jos taip nevadino.

Antras dalykas, kurį turėtumėte žinoti, – jūs vis tiek ją esate matę. Vėliavose per mitingus, kuriuos stebėjote ekrane. Vaizdo žaidimuose. Išsiuvinėtą ant antsiuvų, ištatuiruotą ant pečių, švytinčią interneto svetainėse, kurios antradienį uždaromos, o penktadienį vėl atsiranda. Dvylika dantytų stipinų, sklindančių iš tamsaus centro, – saulė, kuri neskleidžia šviesos. Tai bene sėkmingiausias šių laikų okultinis simbolis. Ir beveik viskas, ką žmonės apie jį mano, yra klaidinga.

Į Vevelsburgą nukeliavau vėlyvą rudenį, kai turistinių autobusų sumažėja. Pilis stūkso ant kalkakmenio atbrailos virš ramaus Vestfalijos kaimelio; trys apvalūs bokštai juosia trikampį kiemą – pati jos forma primena tam tikram tikslui skirtą instrumentą. 1934 m. Heinrichas Himmleris išsinuomojo ją už vieną reichsmarkę per metus ir pradėjo rekonstrukciją, siekdamas paversti pilį dvasiniais SS namais. Architektai braižė planus,

kurie nuo šiaurinio bokšto driekėsi į išorę tol, kol visas kaimas būtų tapęs naujosios tvarkos tvirtovės dalimi. Sienas mūrijo koncentracijos stovyklos kaliniai. Tai darydami žuvo mažiausiai 1 285 žmonės.

Šiaurinis bokštas yra ta vieta, kur traukia visi. Pirmajame aukšte yra salė, projektuotojų pavadinta obergruppenführerių sale (*Obergruppenführersaal*), o jos marmurinėse grindyse įrėžtas ratas: dvylika runų, išsidėsčiusių aplink tamsiai žalio akmens ašį. Šiandien ant jo stovėti draudžiama. Muziejus centre paklojo pagalvėles – tyčia, kad piligrimai negalėtų pasidaryti nuotraukos, dėl kurios čia ir atvyksta. O piligrimai išties atvyksta. Darbuotojai išmoko juos atpažinti: tai jauni vyrai, kurie praeina pro stovyklos aukoms skirtas ekspozicijas jų net nestabtelėję apžiūrėti ir skuba tiesiai prie grindų.

Velvelburgo pilis Vestfalijoje. Trikampio plano renesansinę pilį Heinrichas Himmleris ketino paversti pagrindine SS vadovybės susirinkimų vieta.

Commons.Wikimedia / CC BY-SA 4.0.

Ilgai stovėjau ant rato krašto. Archyvai sako, kad ši patalpa matė štai ką: nieko.

Čia niekada nebuvo užfiksuotas joks ritualas. Jokių ceremonijų, jokių išventinimų, jokių žvakių šviesoje po skliautais giedančių SS karininkų būrių. Karui pasisukus priešinga linkme, salė buvo vos baigta įrengti; projektuotojų numatyti didieji šventinimai taip ir neįvyko. Po ja esanti kripta – *Gruft* – su amžinosios ugnies niša ir dvylika pjedestalų apskritai niekam nebuvo naudojama. Jos numatyta paskirtis nebuvo užrašyta arba popierius neišliko, tad į šią tylą trys pasakotojų kartos supylė viską, ką būtų norėję ten įvykus.

Net pats pavadinimas yra pasiskolintas iš ateities. Išlikusiuose dokumentuose grindų ornamentas įvardijamas kaip puošmena, vienas iš daugelio saulės ratų; jokiame SS dokumente jis nevadina- mas Juodąja Saule. Šis pavadinimas jam buvo priklijuotas po kelių dešimtmečių žmonių, kuriems reikėjo, kad mirusieji būtų buvę magikai, – romanų autoriais tapusių karo veteranų, ezoterinių leidyklų, sąmokslų teorijų kūrėjų, kurie suprato, kad tiesa, neturinti pavadinimo, priims bet kokią jai suteiktą etiketę. Simbolis be šviesos taip pat yra simbolis be gimimo liudijimo. Būtent dėl to jis taip paplito: niekam nepriklausančią emblemą gali savintis bet kas.

Taigi ši knyga yra pasakojimas apie du nusikaltimus, ir prieš pradedant noriu su jumis apie abu atvirai pasikalbėti.

Pirmasis nusikaltimas priklauso mistikams. Trečiojo reicho viduje iš tiesų egzistavo okultinė srovė, ir tai nebuvo tik šalutinis

reiškinys. Moderni pramoninė valstybė finansavo ekspedicijas į Tibetą, kad išmatuotų vienuolių kaukoles. SS reichsfiureris konsultavosi su asmeniniu astrologu, svajojo apie karaliaus Artūro apskritąjį stalą ir tikėjo – jei galima pasitikėti jo patikėtiniais – kad jame įsikūnijusi viduramžių karaliaus siela. Pseudomokslininkai archeologai su daktaro laipsniais perrašinėjo Europos priešistorę pagal užsakymą. Visa tai – ne legenda. Įrodymai egzistuoja, ir aš juos jums atskleisiu.

Antrasis nusikaltimas priklauso pasakotojams. Po 1945 m. ėmė darbuotis kita industrija: industrija, pavertusi nacių magikais. Ji priskyrė Hitleriui demoniškus išventinimus, kurių jis niekada nepatyrė, primetė Vevelsburgui ritualus, kurių joks liudininkas niekada nematė, suteikė saulės ratui naują, tamsų jo vardą. Ši industrija tebeveikia ir ji tarnauja patogiam tikslui. Jei tai padarę vyrai buvo magikai, vadinasi, jie nebuvo visiškai žmonės – o jei jie nebuvo visiškai žmonės, vadinasi, mes galime jaustis saugūs, nes mes esame žmonės. Okultinis reichas – tai pasaka prieš miegą, kurią sekame patys sau, kad mums nereikėtų matyti, kokios paprastos buvo tos rankos, kurios žudė.

Esu čia ne tam, kad pasakyčiau jums, jog naciai buvo magikai. Esu čia tam, kad papasakočiau kažką keistesnio: kaip didi tauta atviromis akimis įtikėjo mitu, kaip sumanūs vyrai iš klas-tičių ir nuoskaudų sukūrė kultą ir kaip tas kultas juos pergyveno – ir vėl verbuoja naujus narius mūsų kišenėse esančiuose ekranuose.

Grindų ratas neskleidžia šviesos. Pakankamai ilgai pastovėję ant jo krašto suprantate: jis niekada ir neturėjo jos skleisti. Jis turėjo traukti.

Pradėkime ten, kur prasidėjo ši trauka, – Miunchene, žiemą pralaimėjus karą.

PROLOGAS

NAKTIS PRIEŠ „BARBAROSĄ“

1941-ųjų birželio antrąją savaitę jau užtemdytoje rytinėje Vestfalijoje šalia pilies kalvos įsikūręs kaimas sutemus išgirdo variklių gausmą – daugybę sunkiųjų automobilių, kylančių serpantiną su uždengtais žibintais. Kaimo gyventojai buvo išmokę tokių dalykų per daug atvirai nestebėti. Virš jų stogų, už pastolių, kurie stovėjo taip ilgai, kad jau atrodė kaip konstrukcijos dalis, trikampė pilis pro vartus įsileido koloną, ir vartai užsidarė.

Vyrai, išlipę iš automobilių žengiantys pro sargybinių atiduodamą pagarbą, vilkėjo juodą ir sidabrinę ordino aprangą, o keli iš jų savo portfeliuose ir paskyrimuose nešėsi ateinančius tūkstantį metų. Jie atvyko iš Berlyno ir iš štabų, kurie jau buvo tyliai perkelti į rytus. Šeimininkas rūpestingai parengė pusiau užbaigtą šventovę: išvėdinti mirusių karalių vardais pavadinti svečių kambariai, padengti ilgi stalai, burzgė generatoriai – tai buvo viena iš nedaugelio progų, kai šiam pastatui išvis teko pasitarnauti. Tris dienas čia tarėsi SS vadovybė – tai vienintelis tokio pobūdžio susirinkimas, kada nors vykęs šioje pilyje, – o paskui jie išsiskirstė į rytus.

Tai, ką jie aptarė, išliko daugiausia tylos, turinčios aiškius kontūrus, pavidalu. Jokia darbotvarkė nebuvo rasta; protokolų knygos, jei protokolai apskritai buvo rašomi, karo neišgyveno. Tačiau šios tylos mastą vis tiek galima išmatuoti: praėjus savaitei po to, kai už jų užsidarė vartai, trys milijonai vyrų peržengė Sovietų Sąjungos sieną vykdydami didžiausią invaziją istorijoje, o sritys už judančių armijų buvo priskirtos keliems iš vyrų, kurie vakarieniavo po naujomis ažuolinėmis sijomis. Vienas iš tų vyrų, po penkerių metų teismo salėje derėdamasis dėl savo gyvybės, paliudys tai, ką šeimininkas jiems pasakė tuose kambariuose: kad būsima kampanija turi trisdešimčia milijonų praretinti Rytų gyventojų skaičių. Tas skaičius remiasi vien tik jo žodžiais, ir ši knyga įvertins juos ten, kur dera. Tačiau paskyrimai ir tai, kas juos vykdant buvo padaryta, nesiremia niekieno žodžiais. Tai – aritmetika devynių šalių archyvuose.

Naktį pilis saugojo savo svečius taip, kaip relikvijorius saugo kaulus. Žemiau, slėnyje, už spygliuotų vielų, vyrai, pastatę svečių korpusus, miegojo jiems atmatuotą miegą. Viršuje, šiauriniame bokšte, didžioji salė stovėjo užrakinta ir nebaigta, jos grindų ratas su dvylika tamsių stipinų žvelgė į lubas, su kurio mis jam niekada neteks susieiti jokioje ceremonijoje. Niekas ten lankytojų nevedė. Nebuvo ką rodyti: patalpa, kaip ir pats kultas, buvo pažadas – o pažadas tą birželį persikėlė kitur: į degalų skyrimo planus, traukinių tvarkaraščius ir policijos batalionus, besiburiančius palei dviejų tūkstančių kilometrų ilgio liniją.

Wevelsburgo šiaurinio bokšto *Obergruppenführersaal*. Grindų saulės rato ornamentas SS dokumentuose nebuvo vadinamas „Juodąja Saule“, o pati salė nacių valdymo metais nebuvo naudojama. *Dirk Vorderstraß* / CC BY 2.0.

Paskutinį rytą automobiliai vėl nuvažiavo per kaimą žemyn, į rytus, pasitikti ilgiausios metų dienos. Prasidėjo senasis karas – tas, kurį visada žadėjo pranašystės: armija iš Rytų ir ją palaušiantis bastionas, tik tiek, kad mistikai to karo dabar nebelaukė. Jie jį siuntė.

Aukščiausiųjų SS vadų susitikimas Wevelsburge 1941 m. birželį, likus savaitei iki Vokietijos puolimo prieš Sovietų Sąjungą.

Norint suprasti, kaip suaugę vyrai pusiau pastatytoje pilyje ėmė laikyti tokią aritmetiką likimu – kas jiems pardavė pranašystę, kas jiems pastatė šventovę, kas patvirtino jų kraują, – tenka grįžti dvidešimt dvejus metus atgal, į pralaimėto karo draskomą miestą ir viešbutį, kuriame buvo per daug aksomo.

Nyderhageno koncentracijos stovyklos kaliniai dirba akmens skaldykloje po Vevelsburgo pilimi, 1940–1941 m. SS architektūrinės vizijas įgyvendino priverstinis kalinių darbas.

Pastaba dėl šio prologo: 1941 m. birželio 12–15 d. konferencija, jos vieta ir dalyviai yra dokumentuoti (žr. IV skyrių ir jo dokumentų skiltį); liudijimas apie trisdešimt milijonų yra vienintelis po karo pateiktas pareiškimas, ten jis ir įvertintas. Naktiniai varikliai, išvėdinti kambariai ir užrakinta salė yra rekonstrukcija. Išskyrus vieną šioje knygoje pažymėtą intarpą, tai yra vieninteliai išgalvoti elementai – ir ši pastaba pateikiama tam, kad net ir šios detalės būtų fiksuotos.

I SKYRIUS

MIUNCHENAS, 1919 M.: TULĖS DRAUGIJA, KRAUJAS IR JUDĖJIMO ATSIRADIMAS

Viešbutis „Keturi sezonai“.
Miunchenas, 1918 m. lapkričio 9 d.

Viešbutis „Keturi sezonai“ (*Vierjahreszeiten*) buvo tokia vieta, kurioje revoliucijos turėjo nutikti kitiems žmonėms. Krištolas, žalvaris, kilimai, pakankamai stori, kad nutildytų pulką. Tą dieną, kai Bavarijos karalius pabėgo iš savo sostinės, o socialistas žurnalistas nuo parlamento rūmų laiptų paskelbė respubliką, grupė vyrų susirinko išsinuomotuose apartamentuose viršutiniame aukšte, po prie sienos pritvirtinta emblema: ilgu durklu, nukreiptu smailigaliu žemyn, paguldytu ant saulės rato lenkais spinduliais.

Lauke Miunchenas priklausė raudonoms vėliavoms. Viduje kalboms pakilo stambus vyras apkirptais ūsais, savo laikysena primenantis scenos hipnotizuotoją. Jis sakė savo klausytojams, kad vakar žlugo ne tik sostas, bet ir kraujo tvarka; kad vietoj jų

Miuncheno viešbutis „Vier Jahreszeiten“, kuriame 1918 m. lapkritį rinkosi Tulės draugijos nariai. Atvirukas, apie 1890–1910 m.

princų dabar valdo mirtinas priešas; kad ložė atsakys vokiška ugnimi. Jis šaukėsi erelio. Jis šaukėsi mirusiųjų. Jis sakė jiems, kad jų draugijos simbolis yra ne puošmena, o ginklas būsima-me kare ir kad jis ketina juos į tą karą vesti.

Draugija vadinosi Tulės vardu, pagal ledų sukaustytą tė-vynę, kurią graikų jūreiviai apgyvendino pasaulio pakraštyje ir kurią XIX a. mistikai pavertė prarastos šiaurės superrasės lopšiu. Miuncheno policijoje ji buvo įregistruota kaip germa-nų senovės studijų grupė. Ši priedanga buvo menka, tokia ji ir turėjo būti. Iš tikrųjų viešbučio „Keturi sezonai“ kamba-riuose glaudėsi Bavarijos slaptas antisemitinis ordinas, turintis patikros anketas, kuriose pretendentai prisiekdavo savo krau-jo grynumą per tris kartas – ir, jei tikėtume pačios draugijos padavimais, kilus abejonėms, būdavo prašoma pateikti pėdos

atspaudą, vadovaujantis teorija, kad žydų pėda išduoda tai, ką dokumentai gali nuslėpti.

Maždaug du šimtai penkiasdešimt narių Miunchene; galbūt pusanthro tūkstančio visoje Bavarijoje. Teisininkai, karininkai, profesoriai, grafienė, princas, policijos viršininkas. Žmonės, turintys lėšų ir nuoskaudų. Kambario priekyje stovintis vyras – baronas Rudolfas Freiherris fon Sebottendorffas, pasaulio keliautojas, Rytų paslapčių išventintasis – žadėjo jiems, kad jų pažeminimas laikinas, jų kraujas senovinis, o jų priešų vardai žinomi.

Beveik niekas, ką jis jiems pasakojo apie save, nebuvo tiesa.

Žmogus, kuris pats save sukūrė

Jis gimė kaip Adamas Alfredas Rudolfas Glaueris, Saksonijos miesto Hojersverdos lokomotyvo mašinisto sūnus. Jokių pilių, jokių titulų, jokios senovinės giminės linijos – technikos mokyklos nebaisęs jaunuolis, kuris išplaukė į jūrą, atsidūrė Osmanų imperijoje ir ten atliko tokią savęs transformaciją, kokią anas

Rudolfas von Sebottendorffas (Adamas Glaueris), Tulės draugijos vadovas ir vienas svarbiausių jos politinio tinklo kūrėjų, 1914 m.

Tulės draugijos emblema, apie 1919 m. Draugijos simbolikoje svastika buvo naudojama dar iki NSDAP susikūrimo.

laikmetis leido turintiems drąsos. Jis prisiglaudė prie emigrantų fon Sebottendorffų šeimos ir, ginčytinai teisėtai įvaikinus, pasirodė kaip baronas. Jis įstojo į masonų ložę Bursoje, domėjosi sufijų mistika bei astrologija ir skaitė vokiečius, kurie uoliai kūrė rasių kultą: Guido'ą fon Listą, kuris runose rasdavo slaptas protėvių žinutes, ir Laną fon Liebenfelsą – iš kunigų luomo išmestą vienuolį, kurio žurnalas mokė, kad istorija yra karas tarp šviesiaplaukių dievų-žmonių ir žemiau už juos esančių žmogbeždžionių padermės.

Šią akimirką stabtelėkite, nes tai viso šimtmečio pamate glūdintis pokštas, ir jis visai nejuokingas. Tulės draugija iš kiekvieno pretendento reikalavo dokumentais patvirtinto kraujo grynumo. Jos įkūrėjo bajorystė buvo tik popieriai, jo išventinimas – kostiumas, o jo biografija – dar tebekuriama klastotė. Autentiško senovinio kraujo broliją subūrė žmogus, susikūręs save iš pasiskolintų vardų – ir tai suveikė, nes nariai iš tikrųjų pirko ne kilmę. Jie pirko leidimą: tikėti, kad jų pralaimėjimą suplanavo priešų rasė ir kad tos rasės sunaikinimas buvo ne nusikaltimas, o teisybės atkūrimas.

Mitui nereikia tikėjimo jo kūrėju. Jam reikia tik pirkėjų.

Laikraštis

Revoliucijos daromos pasitelkiant laikraščius, ir Sebotendorffas tai suprato geriau nei runas. 1918 m. vasarą, dar tebevykstant karui, draugija nusipirko sunkiai besiverčiantį Miuncheno savaitraštį, kuris, be kitų dalykų, aprašydavo vietos sportą. Jis vadinosi „Münchener Beobachter“. Tapęs Tulės draugijos nuosavybe, tarp imtynių rezultatų jis pradėjo spausdinti apie išpuolius prieš žydus ir naująją respubliką.

Isidėmėkite šį pavadinimą. 1919 m. vasarą pervadintas į „Völkischer Beobachter“, po dvejų metų šis laikraštis taps oficialiu Nationalsocialistų vokiečių darbininkų partijos organu. Partija jo nepaveldėjo burtų keliu. Ji nusipirko jį – už pinigus, surinktus per tą patį *völkisch* (tautišką rasių) tinklą, sandoriu, kuris buvo toks pat okultinis kaip ir būsto paskola. Kai žmonės jums sakys, kad Tulės draugija buvo slapta reichs ranka, šis laikraštis yra tai, kas lieka iš šio teiginio jį išgryninus: viena perleista spaustuvės operacija, parduota toliau.

Įkaitai. 1919 m. balandis

Pavasariį Miunchenas iš proto kraustėsi du kartus. Pirmajai tarybų respublikai vadovavo kavinėse besibūriuojantys anarchistai ir ji gyvavo šešias dienas; užsienio reikalų ministru dirbo poetas, kuris paskelbė karą Šveicarijai, esą dėl to, kad ši atsisakė

paskolinti lokomotyvų. Antrajai vadovavo griežtosios linijos komunistai, ir tai visai nebuvo juokinga. Miestas badavo už barikadų, kol už jo ribų rinkosi „baltoji“ armija.

Balandžio 26 d. raudonoji gvardija šturmavo kambarius viešbutyje „Keturi sezonai“. Draugijos narių sąrašai, kuriuos Seibottendorffas tvarkė kaip nerūpestingas žmogus, dramą mėgęs labiau už saugumą, pasakė naujam režimui tiksliai, kas yra jo priešai. Septyni Tulės draugijos nariai buvo paimti įkaitais, tarp jų – jaunoji draugijos sekretorė grafienė Heila fon Westarp ir princas Gustavas fon Thurnas ir Taxis. Balandžio 30 d. Luitpoldo gimnazijos kieme jie buvo pastatyti prie sienos ir sušaudyti kartu su kitais įkaitais.

Tai buvo paskutinės tarybų gyvavimo dienos rytas, priemiesčiuose jau aidint Freikorpo artilerijos šūviams. Įsakymas buvo perduotas per grandinę, kurios dalimi vėliau niekas nenorėjo prisipažinti buvęs; sargybiniai surinko įkaitus mokyklos kieme, prie galinio pastato sienos, ir sušaudė juos grupėmis – dešimt žmonių, tarp jų septynis iš ložės. Kūnai gulėjo ten, kur kritę, kol miestas perėjo į kitas rankas. Savaitės pabaigoje ėmė plisti nuotraukos, ir Luitpoldo kiemo mirusieji pradėjo savo antrąją karjerą – tą, kuri rūpi šiai knygai: kaip įrodymas kiekvienoje Bavarijos svetainėje, kad kraujo karas, kurį pranašavo pamfletai, nebėra vien tik pamfletas.

Pats reidas truko vos kelias minutes, o ji išgyvenę vyrai paliko pakankamai detalių, kad būtų galima viską įsivaizduoti.

Skaitykite likusius
218 iš **240** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

SLAPTOS DRAUGIJOS, HITLERIO ASTROLOGAI, TIBETO EKSPEDICIJOS IR MISTINIAI SS RITUALAI – KIEK TIESOS SLYPI GARSIAUSIOSE TREČIOJO REICHO LEGENDOSE?

Pasakojama, kad Hitlerio išskilimą lydėjo slapti ordinaai. Kad naciai ieškojo prarastos arijų išminties, ezoterinių ginklų ir senovės simbolių galios. Kad SS vadai konsultavosi su astrologais, siuntė ekspedicijas į Tibetą, statė mistines pilies ir tikėjo, jog Trečiasis reichas yra ne tik politinė valstybė, bet ir naujos, tamsios religijos pradžia.

Šios legendos gyvos iki šiol.

Jos pasirodo dokumentiniuose filmuose, sąmokslų teorijų knygose, interneto forumuose, ekstremistų simbolikoje ir popkultūroje. Jos žada paslaptį, kurios neatskleidžia vadovėliai: kad už karo, propagandos ir masinių žudynių galėjo slypėti dar vienas – okultinis – planas.

Ar nacių vadai iš tiesų tikėjo pranašystėmis, senovės simboliais, arijų protėvyne ir nematomomis galiomis? Ar SS ekspedicijos į Tibetą, Vevelsburgo pilis, Tulės draugija ir pasakojimai apie okultinį Hitlerį tėra pokario sąmokslų teorijos, ar pavojingos tikrovės fragmentai?

L. R. Salgado veda skaitytoją į pasaulį, kuriame legendos dekonstruojamos dokumentais ir įrodymais: nuo Vienos ezoterikų ir rasinių mistikų iki Heinricho Himmlerio SS, nuo pseudomokslinių „Ahnenerbe“ tyrimų iki propagandos karo, kuriame Nostradamus tapo ginklu.

„Naciai ir okultizmas“ – įtraukiantis istorinis tyrimas apie paslaptis, kuriomis buvo apgaubtas Trečiasis reichas, ir kodėl, žlugus nacių imperijai, tiesa pasirodė baisesnė už bet kokius mitus.

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**
linktr.ee/obuolys.lt

